

Sygn. akt I CNP 100/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi Toyota Motor Poland Company Limited Spółki z o.o.

w Warszawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia

Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 sierpnia 2006 r.,

, wydanego w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko Toyota Motor Poland Company Limited Spółce z o.o. w Warszawie

o wydanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację pozwaney Toyota Motor Poland CO. Ltd. sp. z o.o. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 stycznia 2006 r. W uzasadnieniu Sąd II instancji wskazał, że apelacja pozwanego nie spełnia wymagań z art. 386 § 1 pkt 5 k.p.c., a została wniesiona przez pełnomocnika będącego adwokatem, zatem na podstawie art. 370¹ w zw. z art. 373 k.p.c. podlega odrzuceniu.

Na to postanowienie pełnomocnik pozwanego wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, pełnomocnik wskazał, że prawomocnym postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2006 r., pozostającym w sprzeczności z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. i art. 386 § 2 k.p.c., art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c., pozwaney wyrządzono szkodę, skoro na skutek rażącego naruszenia ww. przepisów prawa, przez oba orzekające Sądy, została ona niesłusznie zobowiązana do wypłaty znaczącej kwoty pieniężnej - 30.396.93 zł na rzecz powoda - obejmującej zasądzone roszczenie wraz z odsetkami - co pozwana uczyniła w dniu 15 XI 2006 r. Ponadto pozwany do przedmiotowej skargi załączył odpisy:

- 1) wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 stycznia 2006 r.,
- 2) postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 sierpnia 2006 r.
- 3) postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 października 2006 r. odrzucające zażalenie,
- 4) potwierdzenie przelewu bankowego z dnia 15 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Postanowienie o odrzuceniu apelacji jest niewątpliwie postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Jednakże rzecz w tym, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy „przez wydanie” (verba legis) zaskarżonego orzeczenia została stronie wyrządzona szkoda. Właśnie z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek

uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Niedopełnienie tego obowiązku lub niewystąpienie szkody prowadzi do odrzucenia skargi *a limine* – w pierwszym wypadku z powodu braku istotnego skargi, w drugim zaś z powodu jej niedopuszczalności (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Użyte w art. 424¹ § 1 sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą musi zachodzić związek przyczynowy, przy czym chodzi tu o normalny, adekwatny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. Brak takiego związku przyczynowego wyklucza stwierdzenie, że szkoda została stronie wyrządzona przez wydanie orzeczenia, a to czyni skargę niedopuszczalną. Należy wobec tego przyjąć, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego apelację jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy szkoda została wywołana przez wydanie tego postanowienia, a nie przez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, podważanego odrzuconą apelacją. Ewentualna szkoda wyrządzona wydaniem orzeczenia co do istoty sprawy leży poza normalnym związkiem przyczynowym z postanowieniem o odrzuceniu apelacji, nawet gdyby i ono było niezgodne z prawem (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, niepubl.).

Mając na względzie powyższe, skargę pozwanych należało uznać za niedopuszczalną z powodu niewystąpienia szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nie stanowi jej bowiem zapłata należności zasądzonych wyrokiem Sądu pierwszej instancji.

Przypomnieć należy, że odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie jakiegokolwiek kontroli merytorycznej skarżonego orzeczenia. Wobec tego niniejsze postanowienie w żaden sposób nie przesądza o trafności stanowiska Sądu II instancji wyrażonego w postanowieniu z dnia 21 sierpnia 2006 r.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

/tp/